

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๙๑/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ คบ. ๑๑๐ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๙ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง นายอภิชาติ เมาวงษ์

ผู้ฟ้องคดี

คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี ที่ ๑
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุดรธานี คดีหมายเลขดำที่ บ. ๕๓/๒๕๕๘
หมายเลขแดงที่ บ. ๒๔/๒๕๖๐

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๓
สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติหน้าที่
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน
ที่ ๔๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหาร
ส่วนตำบลหมากหญ้า เพื่อจัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓
ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ต่อมา นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน
ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบัวบาน ที่ ๖๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ โอน (ย้าย)
ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๓ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ตั้งแต่วันที่ ๘
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ หลังจากนั้น ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๕๐๙

/ลงวันที่ ๒๘...

ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า แจ้งมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และความผิดทางอาญาต่อผู้ฟ้องคดี จากกรณีมีการกล่าวหาว่านายบุญมา จันแย้ม นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในขณะนั้น กับพวก ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วย ได้ร่วมกันจัดทำเอกสารบัญชีการลงเวลาปฏิบัติงานของราษฎร เอกสารการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานราษฎรและใบตรวจรับงานจ้างเป็นเท็จ เพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการขอใช้เงินยืมจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีตามโครงการจ้างแรงงานราษฎร เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ในการดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะวัดศรีหมากหญ้า แต่ปรากฏว่าไม่มีการจ้างแรงงานราษฎร ตามโครงการดังกล่าวจริง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ และองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานได้แจ้งเรื่องดังกล่าวให้องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๕๖๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า กระบวนการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามวิธีการและขั้นตอนของกฎหมาย จึงมีมติให้ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๓๑๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗ ได้มีมติให้หารือการพิจารณาโทษไปยังคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลพร้อมให้รอผลการพิจารณาคดีอาญาถึงที่สุด ก่อนที่จะพิจารณาโทษทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลได้ตอบข้อหารือว่า ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีภายในเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ และรายงานให้ทราบภายในวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ และมีมติให้ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทุกมติที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีและให้ถือเอามติการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นมติที่ชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๘ พิจารณาแล้วมีมติเปลี่ยนโทษเป็น

/ใส่ผู้ฟ้องคดี...

ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวจึงได้อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๘ โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีและมีการแก้ไขคำสั่งดังกล่าวหลายครั้ง รวมถึงไม่ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีภายในเวลาที่กำหนด และขัดต่อมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนี้ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริง กล่าวคือ ในระหว่างการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ศาลจังหวัดอุดรธานีได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ กรณีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลย กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและความผิดทางอาญาต่อผู้ฟ้องคดีจากกรณีที่ได้กล่าวมาข้างต้น ซึ่งศาลจังหวัดอุดรธานีมีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๒๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ เห็นพ้องด้วยกับศาลจังหวัดอุดรธานี กรณีจึงมีผลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๘ ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดในข้อหาใดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค ๔ และศาลจังหวัดอุดรธานีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ศาลยุติธรรมพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีไม่มีผลเป็นการเพิกถอนมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ทุเลาการบังคับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน จนกว่าการพิจารณาคดีจะถึงที่สุด

/๒. เพิกถอนมติ...

๒. เพิกถอนมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมที่มีการพิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี

๓. เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยให้นับอายุราชการต่อเนื่อง และคืนสิทธิที่พึงมีพึงได้ในตำแหน่งหน้าที่ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้อง ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ ขอให้ศาลไต่สวนอุทธรณ์เกี่ยวกับคำขอให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำร้องขอให้ไต่สวนอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเฉพาะในส่วนของคำขอข้อที่ ๒ และในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา และมีคำสั่งยกคำขอเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ ๖๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ โอน (ย้าย) ผู้ฟ้องคดีไปดำรงนายช่างโยธา ระดับ ๓ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เป็นต้นไป นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและความผิดทางอาญาต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๕ วรรคเจ็ด ประกอบกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๗๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๘ มีมติให้เปลี่ยนโทษจากปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นไล่ออกจากราชการ เพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ หนังสือสำนักงาน ก.จ. ก.ท. ก.อบต. ที่ มท ๐๘๐๙.๒/ว ๒๐๒๖ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติดังกล่าว และได้แจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเนื่องจากเห็นว่า เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมูลเหตุที่ออกคำสั่งปราศจาก

/ชื่อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริง รวมถึงขัดต่อคำพิพากษาศาลจังหวัดอุดรธานี และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคำขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว เห็นว่า คำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการดำเนินการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮต้องผูกพันและไม่อาจเปลี่ยนแปลง ข้อเท็จจริงหรือฐานความผิดทางวินัย ส่วนกรณีศาลจังหวัดอุดรธานีและศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีก็มีผลเพียงว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดอาญาตามฟ้อง ไม่ได้มีผลเป็นการ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างไรก็ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือองค์การบริหารส่วน ตำบลหนองไฮลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี นั้น องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ความเห็นชอบปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพียงครั้งเดียว ส่วนกำหนดระยะเวลาการ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๑๑๕ เป็นเพียงระยะเวลา เร่งรัดที่กำหนดขึ้นเพื่อเร่งรัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์โดยไม่ชักช้าเท่านั้น มิใช่ระยะเวลาบังคับที่มีผลเป็นการตัดอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือทำให้คำสั่งลงโทษ ทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ มติชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ขัดกับคำพิพากษาศาลยุติธรรม กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้ง เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานโครงการมีหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบ และกฎหมาย แต่ร่วมทำหลักฐานการจ่ายเงิน ทั้งที่ไม่มีการเบิกจ่ายเป็นเหตุให้ราชการเสียหาย มีมูลความผิดทางอาญาและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ศาลจังหวัดอุดรธานีพิพากษา ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีเพราะพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมีความสงสัยตามสมควร จึงยกประโยชน์ แห่งความสงสัยให้ผู้ฟ้องคดี ส่วนศาลอุทธรณ์ภาค ๔ เห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน ขัดกับระเบียบกระทรวงมหาดไทยถือว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีหน้าที่เป็นกรรมการ ผู้ควบคุมงาน แม้ผู้ฟ้องคดีจะลงลายมือชื่อในบัญชีแนบท้ายใบตรวจรับงานจ้าง บัญชีลงเวลาปฏิบัติงาน และหลักฐานการจ่ายเงินก็ไม่เป็นความผิดตามฟ้อง ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การพิจารณาโทษ ทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขัดต่อพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ เป็นการกล่าวอ้างโดยขาดความชัดเจน

/ศาลได้มีคำสั่ง...

ศาลได้มีคำสั่งเรียกให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เข้ามาเป็นผู้ร้องสอดฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เหตุที่มีการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องจากนายฐิติกร ชาดวง มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ ร้องเรียนกล่าวหานายบุญมา จันแยม นายองค์การบริหาร ส่วนตำบลหมากหญ้าในขณะนั้น กับพวก ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรง ตำแหน่งนายช่างโยธา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ว่ามีพฤติการณ์ร่วมกันจัดทำเอกสารบัญชีการลงเวลาปฏิบัติงาน การเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานราษฎรและใบตรวจรับงานจ้างโครงการจ้างแรงงานราษฎรเพื่อ บรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อดำเนินการขุดลอก สระน้ำสาธารณะวัดศรีหมากหญ้าเป็นเท็จ โดยเป็นการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติรับพิจารณาเรื่องดังกล่าวและมีคำสั่งที่ ๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ มอบหมาย พนักงานไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๒๔๙ - ๘๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ ต่อมา พนักงานไต่สวนได้แจ้งข้อกล่าวหา ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหา และได้ชี้แจงข้อกล่าวหาพร้อมยื่นพยานหลักฐาน ต่อพนักงานไต่สวนตามหนังสือลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาสำนวน การไต่สวนข้อเท็จจริง ในการประชุมครั้งที่ ๓๔๓ - ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕ แล้ว มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวกมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ข้อ ๓ และข้อ ๖ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) และให้ส่งรายงานเอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยและ ไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีกับผู้ฟ้องคดี ในฐานความผิดดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและการมีมติของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีหนังสือถึงสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี เพื่อขอความอนุเคราะห์งบประมาณโครงการจ้างงานเร่งด่วนเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ เพื่อดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะวัดศรีหมากหญ้า จำนวน ๒ สระ และใช้แรงงานในพื้นที่ตำบลหมากหญ้าที่ว่างงาน โดยแบ่งออกเป็น ๔ โครงการๆ ละ ๔๙๕,๐๐๐ บาท โดยใช้แรงงานราษฎรโครงการละ ๑๖๕ คน รวมจำนวน ๖๖๐ คน โดยกำหนดค่าแรงงานวันละ ๑๕๐ บาท ต่อคน ระยะเวลาดำเนินการ ๒๐ วัน ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยใช้งบประมาณในการขุดลอกจำนวน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท ต่อมา นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ดำเนินโครงการดังกล่าว ขณะนั้นผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๓ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ได้รับคำสั่งให้มาช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าและได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานโครงการให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ นายประภาส อุ่นแสง ตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา ได้มีบันทึกข้อความถึงนายกองค้การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าขออนุมัติใช้เครื่องจักรแทนแรงงานประชาชนเนื่องจากไม่สามารถใช้แรงงานประชาชนได้ทั้งหมด เพราะบริเวณด้านล่างของบ่อน้ำเป็นดินโคลน ระบายน้ำดินไปทิ้งอยู่ห่างมาก การใช้แรงงานประชาชนจึงไม่สามารถทำได้ และเสนอให้สอบถามความต้องการของประชาชนว่า ต้องการใช้แรงงานอีกต่อไปหรือไม่ และเห็นควรให้ใช้เครื่องจักรหนักมาดำเนินการขุดบางส่วน ใช้แรงงานบางส่วน ซึ่งนายบุญมา จันแยม นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ในขณะนั้นได้สั่งการให้ดำเนินการตามความเหมาะสมและในวันเดียวกันนายชายทอง คูหาทอง กำนันตำบลหมากหญ้าได้มีบันทึกข้อความถึงนายบุญมาโดยอ้างว่าได้ประชุมประชาคมราษฎรในหมู่บ้านแล้ว เสียงส่วนใหญ่เห็นชอบให้ดำเนินการตามโครงการขุดลอกสระน้ำวัดศรีหมากหญ้า และขออนุมัติใช้เครื่องจักรแทนแรงงานของประชาชนบางส่วน เพราะพื้นที่ของสระน้ำที่จะดำเนินการมีระยะห่างและความกว้างมาก แรงงานของประชาชนไม่สามารถทำได้ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าจึงได้มีคำสั่งที่ ๒๓๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งนางสาวเพ็ญศรี อินทะนุ ตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ไปรับเงินจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการจำนวน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท และปรากฏว่านายบุญมา ได้ว่าจ้างรถชุดเข้าทำการขุดลอกสระน้ำวัดศรีหมากหญ้า ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้จัดทำบัญชีการลงเวลาปฏิบัติงานตามโครงการข้างต้น โดยแยกเป็น ๔ โครงการ

/ตามพื้นที่...

ตามพื้นที่ของราษฎรในแต่ละหมู่ โดยจ้างแรงงานจากราษฎรหมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๘ และ หมู่ที่ ๑๐ จำนวน ๑๖๕ คน ต่อโครงการ ระยะเวลาดำเนินการ ๒๐ วัน คือ ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยมีนายบุญมา ลงลายมือชื่อรับรองการปฏิบัติงาน ของราษฎรในแต่ละวันและจัดทำหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานให้กับราษฎร แยกเป็น ๔ โครงการ เพื่อให้ราษฎรผู้ใช้แรงงานลงลายมือชื่อเป็นผู้ใช้แรงงานและผู้รับเงินเป็นรายวัน ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๒๐ วัน จำนวน ๖๖๐ คนๆ ละ ๓,๐๐๐ บาท ซึ่งรวม ๔ โครงการ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท โดยคณะกรรมการและ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับโครงการตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ รวมถึงผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงาน ได้ร่วมกันลงลายมือชื่อ รับรองการจ่ายเงินดังกล่าว และคณะกรรมการตรวจรับงานจ้างได้จัดทำใบตรวจรับงานจ้างแรงงาน ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยอ้างว่าผู้รับจ้างแรงงานได้ดำเนินการครบถ้วนถูกต้อง ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒ จัดส่งเอกสารเบิกจ่ายเงิน ทั้ง ๔ โครงการ ไปยังสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีเพื่อขอใช้เงินยืมประกอบด้วย ใบตรวจรับงานจ้าง บัญชีลงเวลาปฏิบัติงานของราษฎรหมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๑๐ รวม ๖๖๐ คน และหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างงานให้กับราษฎร ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ ระยะเวลาดำเนินการ ๒๐ วัน จำนวน ๖๖๐ คนๆ ละ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท โดยราษฎรที่มีชื่อเข้าร่วมโครงการไม่ได้ทำการขุดลอกสระน้ำวัดศรีหมากหญ้า จำนวน ๒๐ วัน ตามที่ปรากฏในบัญชีลงเวลาปฏิบัติงานที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า จัดทำขึ้นแต่อย่างใด องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าเพียงแต่แจ้งให้ราษฎรที่มีชื่อเข้าร่วม โครงการไปรวมตัวกันที่บริเวณวัดศรีหมากหญ้าเพื่อทำความสะอาดบริเวณวัดและเกลี่ยดินบริเวณ ขอบสระน้ำของวัดเพียงวันเดียว โดยแจ้งว่าจะจ่ายเงินค่าแรงจำนวน ๒๐๐ บาท ต่อคน ซึ่งในวันดังกล่าว องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้ถือโอกาสนำเอกสารการลงเวลาปฏิบัติงานและเอกสาร การเบิกจ่ายเงินค่าแรงงานที่จัดเตรียมไว้ไปให้ราษฎรที่มีชื่อเข้าร่วมโครงการลงลายมือชื่อ ในเอกสารทั้งหมดในวันเดียวกัน โดยในส่วนของเอกสารเบิกจ่ายค่าแรงงานระบุว่า ราษฎรผู้ใช้แรงงาน ได้รับเงินค่าแรงงานคนละ ๓,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นหลักฐานว่ามีราษฎรเข้าทำงานตามโครงการจริง และได้รับเงินไปจริง แต่ได้จ่ายเงินเป็นค่าแรงในวันดังกล่าวให้กับราษฎรที่มีชื่อเข้าร่วมโครงการรายละ ๒๐๐ บาท เพื่อนำเอกสารหลักฐานดังกล่าวส่งประกอบการขอใช้เงินยืมกับสำนักงานแรงงาน จังหวัดอุดรธานี ตามหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ อด ๗๗๕๐๒/๑๑๑ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยราษฎรที่เข้าร่วมโครงการดังกล่าวต่างให้ถ้อยคำสอดคล้องต้องกันว่า ไม่ทราบรายละเอียดของโครงการว่า มีการจ้างแรงงานราษฎรเพื่อทำอะไร จำนวนกี่วัน

/และคำจ้าง...

และค่าจ้างวันละเท่าใด เพียงแต่ทราบต่อกันมาว่าให้ไปรวมตัวกับบริเวณวัดศรีมหาภุมญาตาม
วันเวลาที่กำหนดโดยให้นำจอบเสียมติดตัวไปด้วย ซึ่งส่วนใหญ่เดินทางไปถึงเวลา ๘ นาฬิกา
และเลิกงานเวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา เมื่อไปถึงพบว่ามียาสูบจำนวนมากอยู่ในบริเวณนั้น
และได้ร่วมกันทำความสะอาดบริเวณวัดและขอบสระน้ำของวัด ซึ่งปรากฏร่องรอยของ
การตกแต่งขอบสระน้ำด้วยรถขุด และผู้ให้ถ้อยคำบางรายยังเห็นรถขุดจอดอยู่บริเวณใกล้เคียง
ซึ่งโดยสภาพสระน้ำทั้ง ๒ สระ มีน้ำอยู่เป็นปริมาณมาก ไม่สามารถที่จะทำการขุดลอกได้
และรถขุดไม่สามารถลงไปในสระน้ำได้ นอกจากนี้ ปกติสระน้ำวัดศรีมหาภุมญามีน้ำเต็มตลอด
ทั้งปีและลึก แม้ในปีนั้นจะมีการระบายน้ำออกบางส่วนแต่รถขุดไม่สามารถขุดได้ ในการ
จ่ายเงินค่าจ้างจำนวน ๒๐๐ บาท ต่อคน เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลมหาภุมญาได้ให้
ผู้เข้าร่วมโครงการลงลายมือชื่อในเอกสารจำนวนหลายฉบับ ผู้เข้าร่วมโครงการจำไม่ได้ว่า
เป็นเอกสารอะไรบ้าง และไม่ทราบว่าเอกสารการจ่ายเงินค่าแรงงานที่ตนได้รับไปคนละ
๓,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ ผู้ใช้แรงงานบางรายให้ถ้อยคำว่า ลายมือชื่อที่ปรากฏในบันทึกการ
ลงเวลาปฏิบัติงานและหลักฐานการจ่ายเงินค่าแรงของผู้ใช้แรงงานนั้น แม้เป็นลายมือชื่อของ
ผู้ใช้แรงงานจริง แต่เอกสารการรับเงินดังกล่าวไม่ได้ระบุจำนวนเงิน และผู้ใช้แรงงานบางราย
ให้ถ้อยคำว่า ลายมือชื่อที่ปรากฏตามหลักฐานการจ่ายเงินค่าแรงงานที่ระบุว่าลงลายมือชื่อรับเงิน
ค่าแรงงานจากการขุดลอกสระน้ำเป็นจำนวนถึง ๓,๐๐๐ บาท นั้น ไม่ใช่ลายมือชื่อของตนและ
ไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้ลงลายมือชื่อแทน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เอกสารหลักฐาน
การจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานให้กับราษฎรในขณะที่นำไปให้ผู้ใช้แรงงานลงลายมือชื่อยังไม่มี
การกรอกจำนวนเงิน แต่หลังจากผู้ใช้แรงงานลงลายมือชื่อรับเงินแล้วได้มีการกรอกจำนวนเงินในเอกสาร
ดังกล่าวในภายหลังอันเป็นเท็จ เนื่องจากจำนวนเงินที่ผู้ใช้แรงงานได้รับไปซึ่งผู้ใช้แรงงาน
ให้ถ้อยคำยืนยันตรงกันว่าเป็นจำนวนคนละ ๒๐๐ บาท แต่จำนวนเงินที่ปรากฏในหลักฐานการ
จ่ายเงินค่าจ้างแรงงานให้กับราษฎรที่คณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้ฟ้องคดี
ได้ร่วมกันลงลายมือชื่อรับรองการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานคนละ ๓,๐๐๐ บาท ซึ่งไม่ตรงกับ
ความเป็นจริง หลักฐานการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานทั้ง ๔ ชุด จึงเป็นเอกสารเท็จ ประกอบกับ
ในช่วงเวลาเดียวกัน สำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีได้อนุมัติเงินจำนวน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท
ให้องค์การบริหารส่วนตำบลกุดจับ อำเภอกุดจับ เพื่อดำเนินการจ้างแรงงานราษฎรเพื่อขุดลอก
ลำห้วยนาอ้อย แต่เนื่องจากปริมาณน้ำในลำห้วยมีมาก ไม่สามารถที่จะใช้แรงงานเพื่อดำเนินการ
ขุดลอกได้ จึงได้มีการขอยกเลิกโครงการและคืนเงินงบประมาณจำนวนดังกล่าว การกระทำของ
ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานกับพวกที่ได้ร่วมกันจัดทำหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงาน
โครงการทั้งที่ไม่มีการเบิกจ่ายเงินตามที่ปรากฏในบัญชีการเบิกจ่ายเงิน จึงเป็นเหตุให้ราชการ

/ได้รับความเสียหาย...

ได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท จึงมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตและฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารรับเอกสาร หรือกรอกข้อความลงในเอกสารกระทำการรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำอย่างใดขึ้น หรือว่าการใดได้กระทำต่อหน้าที่ตนอันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และ มาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) และมีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเอง หรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ข้อ ๓ และข้อ ๖ โดยที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขอดำเนินการฟ้องคดีจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานให้มาช่วยราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ และองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานได้มีคำสั่งอนุญาตให้ยืมตัวและออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมาช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าตั้งแต่วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มาช่วยราชการโดยชอบแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ การที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีคำสั่งที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ควบคุมงานจึงมีผลบังคับและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีคำสั่งลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่จัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ก็ไม่ได้ขัดหรือแย้งกับคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่อย่างใด เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่แต่ละคนอาจได้รับคำสั่งแต่งตั้งหรือมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หลายอย่างในขณะเดียวกันได้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ควบคุมงานจ้างแรงงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการและให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสนองตอบความต้องการของผู้ประสบภัยธรรมชาติ ทั้งจะต้องทราบถึงรายละเอียดของโครงการเป็นอย่างดี แต่ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาสรุปได้ว่า ตนไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการในโครงการดังกล่าวและไม่เคยเข้าไปร่วม ในการปฏิบัติงานหรือควบคุมงานตามโครงการ การที่ผู้ฟ้องคดีลงนามในช่องของผู้ควบคุมงานในเอกสารการรับรอง

/รายชื่อราษฎร...

รายชื่อราษฎรผู้ร่วมในโครงการเป็นการทำตามคำบอกของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล
หมากหญ้าที่ได้นำเอกสารมาให้ลงนามที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน แสดงให้เห็นว่า
ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าไม่ได้ควบคุมงานจ้างแรงงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการและ
ให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น แม้มีเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลหมากหญ้านำเอกสารมาให้ลงลายมือชื่อ ย่อมอยู่ในวิสัยที่ผู้ฟ้องคดีจะปฏิเสธไม่ยอมลงชื่อ
ในเอกสารเพื่อเป็นการรับรองการใดๆ อันเกี่ยวกับโครงการดังกล่าวได้ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับลงลายมือชื่อ
ในเอกสารดังกล่าวเพื่อเป็นหลักฐานประกอบการชดใช้เงินยืมกับแรงงานจังหวัดอุดรธานี
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินงบประมาณในโครงการนี้มีมูลค่าสูงถึง ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งหากผู้ฟ้องคดี
ได้ใช้ความระมัดระวังพอสมควร และปฏิเสธไม่ลงลายมือชื่อรับรองการจ่ายเงินก็คงจะไม่เกิดความ
เสียหายขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ การดำเนินการทางวินัยเป็นไปเพื่อควบคุม
ความประพฤติให้ข้าราชการปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยข้าราชการ ซึ่งหากข้าราชการผู้ใดฝ่าฝืน
ปฏิบัติตนไม่อยู่ในระเบียบวินัยข้าราชการ ย่อมจะต้องถูกลงโทษสถานหนักหรือเบาตามความร้ายแรง
แห่งพฤติการณ์ โดยจะต้องปรากฏข้อเท็จจริงพอให้เชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดวินัยจริง
จึงจะลงโทษได้ ดังนั้น กระบวนการพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัยจึงมีขั้นตอน หลักเกณฑ์ วิธีการ
การสอบสวนและการพิจารณาโทษทางวินัยไว้โดยเฉพาะต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา อีกทั้ง
ในคดีอาญาศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยต่อเมื่อพยานหลักฐานปรากฏชัดเจนว่าจำเลย
กระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์จริง หากพยานหลักฐานไม่เพียงพอหรือยังเป็นที่น่าสงสัยว่า
จำเลยกระทำความผิดอาญาหรือไม่ ศาลต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยโดยพิพากษา
ยกฟ้อง ส่วนการรับฟังข้อเท็จจริงของศาลปกครองนั้น มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้
ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงาน
ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยอ้างเหตุหนึ่งเหตุใด
ในสามประการ คือ ๑) กระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้อง
ตามกฎหมาย ๒) กระทำไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้
สำหรับการกระทำนั้น หรือ ๓) กระทำโดยไม่สุจริตหรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ
ที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนที่ไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชน
เกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ และศาลปกครองไม่อาจเพิกถอนมติของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ เนื่องจากการวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการ
ใช้อำนาจโดยตรงตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มิใช่การใช้อำนาจทางปกครอง หากศาลวินิจฉัย
เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีย่อมมีผล

/เช่นเดียวกับ...

เช่นเดียวกับการเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมีผลให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้บังคับไม่ได้อีกต่อไป จึงกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตลอดจนมาตรการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้อำนาจไว้ ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖ ดังนั้น แม้ศาลจังหวัดอุดรธานีและศาลอุทธรณ์ภาค ๔ จะพิพากษายกฟ้อง แต่เมื่อในการไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการถูกต้องตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้วและฟังได้ว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามแนวบรรทัดฐานของศาลปกครองสูงสุด ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๔๐/๒๕๕๑ และคำพิพากษาของศาลปกครองขอนแก่นในคดีหมายเลขแดงที่ ๖๑๕/๒๕๕๗ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเมื่อผู้ฟ้องคดีตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาแล้ว มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัตินิยามของผู้ถูกกล่าวหาหมายความว่า ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาหรือมีพฤติการณ์ปรากฏแก่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่า ได้กระทำการอันเป็นมูลที่จะนำไปสู่การถอดถอนจากตำแหน่ง การดำเนินคดีอาญา การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน หรือการดำเนินการทางวินัย ตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ และให้หมายความรวมถึงตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าวด้วย และทุจริตต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใด ในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดที่กระทำความผิดทางวินัย ตามนัยมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งบัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า ข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗

/ด้วยเหตุดังกล่าว...

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าบทบัญญัติมาตรา ๙๑ ได้แบ่งกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาต่างหากจากกัน โดยมีได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึงสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ อีกทั้ง ตามมาตรา ๙๑ (๑) ก็มีได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น เนื่องจาก หากความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยซึ่งเป็นการกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการรวมอยู่ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ย่อมมีอำนาจหน้าที่จะดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดดังกล่าว ตามแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๕/๒๕๕๒ ซึ่งพิพากษาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ที่จะฟังข้อเท็จจริงจากสำนวนการไต่สวนมาวินิจฉัยชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง ได้โดยไม่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมหรือไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวอีก และคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีคำวินิจฉัยในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ ว่า มูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีความหมายเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น นอกจากนี้ มาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดแล้ว เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่นอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๙๒ ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๖ ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยข้อเท็จจริงและมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ต้องฟังเป็นยุติเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติไว้ โดยครบถ้วน สำหรับกรณีศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ นั้น ศาลปกครองกลางในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๘/๒๕๕๓ ได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ รับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่แล้ว ผลของคำพิพากษาในคดีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงไม่สามารถรับฟังเป็นที่ยุติได้

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่เป็นมูลเหตุพิพาทในคดีนี้ เนื่องจากนายณัฐพ หรือจิตกร ชาดวง ได้ร้องเรียนกล่าวหานายบุญมา จันแยม นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ในขณะนั้นกับพวก ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วย ได้ร่วมกันจัดทำเอกสารบัญชีลงเวลาปฏิบัติงานของราษฎร เอกสารการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานประชาชนและใบตรวจรับงานจ้างเป็นเท็จ เพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการขอใช้เงินยืมจาก

/สำนักงาน...

สำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี ตามโครงการจ้างแรงงานประชาชนเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะวัดศรีมหาภุมญา โดยไม่มีการจ้างแรงงานประชาชนตามโครงการดังกล่าวจริง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับเรื่องร้องเรียนไว้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติว่า ข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิด ซึ่งมาตรา ๙๑ (๑) (๒) และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้บัญญัติให้อำนาจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะส่งรายงานความเห็นซึ่งเป็นผลจากการไต่สวนและการมีมติกรณีเห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา มีมูลกระทำความผิดทางวินัยไปยังผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา เพื่อพิจารณาโทษทางวินัย โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา ประกอบกับมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีจึงเห็นได้ว่า คำสั่งที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษผู้ถูกกล่าวหา ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น หาได้เป็นที่ยุติหรือเป็นที่สุด เนื่องจากกฎหมายยังคงให้สิทธิแก่ผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งได้รับโทษทางวินัยจากคำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ที่จะอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลที่ใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหา นั้น รวมทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ไต่สวนและมีมติว่าข้อกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีมูลความผิด ทางวินัย หรือมีมูลความผิดทางอาญา ตามมาตรา ๙๑ เป็นเพียงการไต่สวนและมีมติว่า มีมูลความผิดเท่านั้น เพื่อให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาได้ดำเนินการทางวินัยตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติไว้หาใช่กรณีการไต่สวนและวินิจฉัยตามมาตรา ๑๙ (๓) (๔) (๔/๑) และ (๔/๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ กรณีจึงมิใช่คำวินิจฉัยชี้ขาด ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวอ้าง ดังนั้น แม้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาและองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติให้เป็นประการอื่นได้ ก็เป็นความเกี่ยวข้องระหว่างอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ศาลปกครองสามารถตรวจสอบแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ

วิธีพิจารณา...

วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามคำสั่งที่ ๒๒๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ชี้มูลความผิดทางวินัย และผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อมิได้มีกฎหมายจำกัดสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาล ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และหากศาลเห็นว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลย่อมมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้

กรณีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจชี้มูลความผิดและมีผลในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา กรณีความผิดในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดมูลความผิดทางวินัยไว้ในมาตรา ๙๑ (๑) หมายถึง มูลความผิดทางวินัยที่เกิดจากข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพราะมีเหตุอันควรสงสัยหรือมีการกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่วนการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหา จะมีมูลความผิดทางวินัยหรือไม่นั้น ย่อมจะต้องพิจารณาจากกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ ว่าได้กำหนดไว้เป็นความผิดทางวินัยหรือไม่ หากกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาได้กำหนดให้การกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นความผิดทางวินัยด้วยแล้ว ผู้ถูกกล่าวหา นั้นก็ต้องมีความผิดทางวินัยด้วย ดังนั้น มูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงมิได้มีความหมายแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น และเมื่อพิจารณาประกอบกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๖ วรรคสอง ซึ่งประกาศดังกล่าวถือเป็นระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ได้กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ

/มติคณะรัฐมนตรี...

มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดทางวินัยด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจในการโต้สวนและชี้มูลความผิดในเรื่องดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดดังกล่าว ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ส่วนกรณี ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างคำวินิจฉัยศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๕ นั้น ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งรับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ในคดีดังกล่าวแล้ว ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีจึงมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติ ตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ และข้อ ๖ ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ หรือไม่ เห็นว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นายบุญมา จันแยม ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ในขณะนั้น ได้มีหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ อด ๗๗๕๐๑/๒๓๔ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขอความอนุเคราะห์งบประมาณจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี จ้างแรงงานประชาชนเพื่อดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะ วัดศรีหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ ตำบลหมากหญ้า อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๔ โครงการ โดยใช้งบประมาณโครงการละ ๔๙๕,๐๐๐ บาท และใช้แรงงานประชาชนในพื้นที่ตำบลหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๑๐ จำนวนหมู่บ้านละ ๑๖๕ คน รวมจำนวนประชาชนที่ร่วมโครงการทั้งสิ้น ๖๖๐ คน โดยกำหนดค่าแรงงานวันละ ๑๕๐ บาท ต่อคน มีระยะเวลาดำเนินการ ๒๐ วัน คือ ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ รวมเป็นเงินงบประมาณจำนวนทั้งสิ้น ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้รับอนุมัติโครงการและงบประมาณจากผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีเมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ต่อมา ปรากฏว่าการดำเนินโครงการดังกล่าว ไม่สามารถใช้งบประมาณประชาชนได้ เนื่องจากบริเวณด้านล่างของสระน้ำเมื่อสูบน้ำออกแล้วดินเป็นโคลน และระยะนำดินไปทิ้งอยู่ห่างออกไปจากบริเวณที่ดำเนินโครงการมาก การใช้แรงงานประชาชนจึงไม่อาจดำเนินการได้ เป็นเหตุให้การดำเนินโครงการดังกล่าวต้องว่าจ้างรถขุดเพื่อทำการขุดลอกสระน้ำจนแล้วเสร็จ ซึ่งต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้จัดทำบัญชี การลงเวลาปฏิบัติงานโครงการ ประกอบด้วย รายชื่อแรงงานจาก

/ราษฎร...

ราษฎรในตำบลหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๑๐ จำนวนหมู่บ้านละ ๑๖๕ คน โดยดำเนินโครงการระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ รวมระยะเวลา ดำเนินโครงการ ๒๐ วัน คิดเป็นเงินค่าจ้างคนละ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินค่าจ้างโครงการละ ๔๙๕,๐๐๐ บาท รวมจำนวน ๔ โครงการ คิดเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ โดยมี นายบุญมา เป็นผู้ลงลายมือชื่อรับรองการปฏิบัติงานของราษฎรในแต่ละวัน และในการจัดทำ หลักฐาน การจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานรวมทั้ง ๔ โครงการดังกล่าว มีคณะกรรมการดำเนินโครงการ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ รับรองการจ่ายเงินดังกล่าว และคณะกรรมการตรวจรับงานจ้างได้จัดทำใบตรวจรับงานจ้างแรงงาน ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยระบุว่า ผู้รับจ้างแรงงานได้ดำเนินการครบถ้วนถูกต้อง เพื่อใช้เป็น หลักฐานประกอบการขอใช้เงินยืมจากสำนักงานแรงงาน จังหวัดอุดรธานี เมื่อพิจารณารายงาน การได้สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามเรื่องกล่าวหาเลขดำที่ ๕๓๔๔๑๐๓๙ เลขแดง ที่ ๐๒๒๓๔๕๕๕๕ โดยพยานราย นางวาสนา ศิริทองสุข ตำแหน่งนักวิชาการแรงงานชำนาญการ สำนักงานแรงงาน จังหวัดอุดรธานี ได้ให้การในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับโครงการจ้างแรงงาน เร่งด่วนและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนด้านการฝึกอาชีพ แก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเชิญชวนให้หน่วยงานในพื้นที่จังหวัด อุดรธานีเสนอโครงการเพื่อขอรับเงินสนับสนุนมาที่สำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี โดยสำนักงานจะเป็นผู้รวบรวมข้อมูลเพื่อนำเสนอคณะกรรมการศูนย์ช่วยเหลือ ผู้ประสบภัย ธรรมชาติจังหวัดอุดรธานี เพื่อพิจารณาอนุมัติโครงการ หลังจากนั้น หน่วยงานที่ขอรับการสนับสนุน ก็จะทำเนิการทำเรื่องยืมเงินมายังสำนักงานแรงงานจังหวัด และเมื่อดำเนินการเสร็จหน่วยงาน ที่ขอรับการสนับสนุนก็จะจัดส่งเอกสารประกอบการเบิกจ่ายเงินเพื่อหักล้างเงินยืมและสำนักงาน แรงงานจังหวัดจะไปตรวจโครงการว่า ดำเนินการแล้วเสร็จตามที่ขออนุมัติมาหรือไม่ ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้เสนอโครงการเพื่อ ขอรับการสนับสนุนตามโครงการดังกล่าว จำนวน ๔ โครงการ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาแล้ว อนุมัติให้ดำเนินการ จากคำให้การพยานในรายงานวาสนาจึงเห็นได้ว่า โครงการที่องค์การบริหาร ส่วนตำบลหมากหญ้า ในฐานะผู้ได้รับอนุมัติโครงการต้องดำเนินโครงการโดยใช้แรงงานประชาชน เพื่อดำเนินโครงการเท่านั้น แต่หากองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าไม่อาจดำเนินการ โครงการดังกล่าว โดยใช้แรงงานประชาชนได้จะต้องมีหนังสือเพื่อขอยกเลิกการขอรับเงิน สนับสนุนงบประมาณโครงการจ้างแรงงานดังกล่าว หรือหากองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ยังคงมีความประสงค์ที่จะดำเนินการโครงการดังกล่าวต่อไปโดยใช้เครื่องจักรแทนแรงงาน องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าจะต้องแจ้งสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีทราบ

/เพื่อขออนุมัติ...

เพื่อขออนุมัติต่อผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีต่อไป แต่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ไม่ได้ดำเนินการแต่อย่างใด หากแต่ยังคงดำเนินโครงการโดยใช้รถชุดแทนแรงงานประชาชน และเมื่อพิจารณาประกอบกับพยานรายอื่นที่เป็นประชาชนผู้ซึ่งเข้าร่วมโครงการ ผู้นำชุมชน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการต่างให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า ในวันดำเนินโครงการราษฎรผู้เข้าร่วมโครงการดังกล่าวต้องไปรวมตัวกันที่บริเวณวัดศรีหมากหญ้า โดยได้นำจอบและเสียมเพื่อไปทำความสะอาดบริเวณวัดและบริเวณสระน้ำ และให้รวมตัวถ่ายรูปการทำงานที่สระน้ำ วัดศรีหมากหญ้าจนกระทั่งถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา ราษฎรที่ร่วมโครงการจะได้รับเงินคนละ ๒๐๐ บาท โดยมีการทำงานเพียงวันเดียวและไม่มีรถชุดลอกสระน้ำแต่อย่างใด ทั้งนี้ ราษฎรผู้ร่วมโครงการได้ลงลายมือชื่อรับเงินในเอกสารการรับเงินในวันดังกล่าว แต่มิได้มีการระบุจำนวนเงินไว้แต่อย่างใด กรณีจึงรับฟังเป็นที่ยุติว่าการดำเนินโครงการดังกล่าว ไม่ได้มีการใช้แรงงานประชาชนตลอดโครงการ กรณีจึงไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการจริง ในส่วนของผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน นายองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ ๔๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า เพื่อช่วยจัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าและองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ได้มีคำสั่งที่ ๒๓๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าโดยให้ปฏิบัติหน้าที่จัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ดำเนินโครงการที่กล่าวมา โดยในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานประกอบด้วย นายประภาส อุ่นแสง หัวหน้าส่วนโยธา เป็นประธานกรรมการ และผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่ง นายช่างโยธา เป็นกรรมการและปรากฏตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การสรุปความได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานต้นสังกัด ได้มีคำสั่งแต่งตั้ง ให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในการประมาณการราคาค่าใช้จ่ายในโครงการต่างๆ เพื่อจัดทำข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ เท่านั้น ส่วนการปฏิบัติหน้าที่หลักผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีส่วนร่วมในโครงการจ้างแรงงานเร่งด่วนและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนด้านฝึกออาชีพแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า การที่ผู้ฟ้องคดีลงนาม

/ในช่องผู้ควบคุม...

ในช่องผู้ควบคุมงานในเอกสารการรับรองรายชื่อราษฎรผู้ร่วมโครงการ เป็นเพียงการกระทำตามคำบอกของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า โดยเจ้าหน้าที่ดังกล่าวแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานโครงการดังกล่าว เอกสารที่นำมาคณะกรรมการลงลายมือชื่อหมดแล้ว เหลือเพียงผู้ฟ้องคดี และหากผู้ฟ้องคดีไม่ลงลายมือชื่อก็จะจ่ายเงินให้แก่ราษฎรไม่ได้ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ราษฎรผู้ใช้แรงงาน ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงลายมือชื่อ นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ได้มีคำสั่งที่ ๒๓๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีช่วยราชการองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า แต่คำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๗/๒๕๕๒ เป็นคำสั่งที่ทำขึ้นตั้งแต่วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ประกอบกับนายชาติชาย พิลาดี ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ ตำบลหมากหญ้า และนายฐิติกร ชาตวง เป็นพยานรับรองว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ควบคุมงานโครงการที่กล่าวมา ไม่รู้เห็นในการจัดทำเอกสารประกอบการส่งเงินยืมจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี และไม่เห็นผู้ฟ้องคดีเดินทางเข้ามาบริเวณ โครงการและวันเวลาที่ราษฎรลงลายมือชื่อรับเงิน แต่อย่างไรก็ดี ประกอบกับเมื่อพิจารณาคำพิพากษาในคดีอาญาของศาลจังหวัดอุดรธานี คดีหมายเลขดำที่ ๒๕๗๔/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ ซึ่งพนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานีเป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายบุญมา จันแยม กับพวกรวม ๘ คน โดยมีผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นจำเลยที่ ๕ ในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงในการนำสืบของผู้ฟ้องคดีในฐานะจำเลยที่ ๕ ว่า ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีรายงานตัวที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ผู้ฟ้องคดีได้ออกสำรวจโครงการต่างๆ ของแต่ละหมู่บ้านที่มีการเสนอโครงการเพื่อจัดทำงบประมาณประจำปี โดยมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าของแต่ละหมู่บ้านไปสำรวจและสอบถาม จากนั้นรวบรวมข้อมูลมาออกแบบและเขียนแบบพร้อมประมาณราคา โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินงานไปทำที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า แต่ได้นำเอกสารมาทำที่บ้านหลังเลิกงานเพื่อไม่ให้กระทบต่องานประจำที่ต้นสังกัด เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังต้องลงเวลาทำงานที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานตามปกติ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกี่ยวข้องกับงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า จนกระทั่งกลางเดือนกันยายน ๒๕๕๒ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้นำเอกสารเกี่ยวกับการจ้างแรงงานชาวบ้านชุดลอกสระน้ำวัดศรีหมากหญ้ามาให้ผู้ฟ้องคดีลงชื่อ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการผู้ควบคุมงาน ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบเกี่ยวกับโครงการที่กล่าวมาจึงไม่ลงชื่อ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวจึงได้ต่อโทรศัพท์ให้ผู้ฟ้องคดีคุยกับนายกองค้การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในขณะนั้น ซึ่งบอกผู้ฟ้องคดีว่าการชุดลอกสระน้ำเสร็จแล้วมีเหตุจำเป็นต้องเบิกเงินค่าแรงงานให้แก่ประชาชน และคณะกรรมการคนอื่นๆ

/ลงชื่อครบ...

ลงชื่อครบหมดแล้ว งานเสร็จเรียบร้อย ผู้ฟ้องคดีจึงเชื่อโดยสุจริตว่าเอกสารดังกล่าวเป็นจริง ถูกต้องจึงได้ลงลายมือชื่อ เห็นว่า จากข้อเท็จจริงที่กล่าวมาข้างต้นเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ทราบมาก่อนว่าตนได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ควบคุมงานตามคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ รวมถึงไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการดำเนินโครงการจ้างแรงงานราษฎรเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ในการดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะวัดศรีหมากหญ้า ทั้งจากการที่ไม่ปรากฏชื่อของผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อร่วมกับนายประภาส อุ่นแสง ประธานกรรมการเจ้าหน้าที่ ผู้ควบคุมงานที่ได้มีบันทึกข้อความลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ เสนอให้ดำเนินการใช้เครื่องจักร แขนงงาน ทั้งที่มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานในวันดังกล่าวแล้ว ประกอบกับไม่มีพยานรายใดให้ถ้อยคำรับรองว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการ ดังกล่าว สอดคล้องกับคำพิพากษาของศาลจังหวัดอุดรธานีในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ ที่ศาลเห็นว่าไม่ปรากฏพยานโจทก์ปากใดที่ยืนยันว่า เห็นผู้ฟ้องคดีอยู่ร่วมด้วยในการจ่ายเงินให้แก่ ประชาชนและจัดการให้ประชาชนลงลายมือชื่อในบัญชีลงเวลาปฏิบัติงานและหลักฐานการจ่ายเงิน และไม่มีพยานโจทก์ยืนยันว่า พบเห็นผู้ฟ้องคดีอยู่ในบริเวณวัดศรีหมากหญ้าในวันที่ประชาชน ทำกิจกรรมร่วมกัน และรับฟังต่อไปได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นกรรมการ ผู้ควบคุมงานในวันที่เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้นำเอกสารการเบิกจ่ายเงิน มาให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ ซึ่งปรากฏตามการนำสืบของผู้ฟ้องคดีในคดีของศาลจังหวัดอุดรธานี ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบเกี่ยวกับโครงการนี้มาก่อน จึงไม่ยอมลงชื่อเจ้าหน้าที่จึงต่อโทรศัพท์ให้ ผู้ฟ้องคดีคุยกับนายบุญมา โดยนายบุญมาแจ้งว่าได้แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน โดยการขุดลอกสระน้ำเสร็จแล้ว มีเหตุจำเป็นต้องเบิกเงินค่าแรงงานให้แก่ประชาชน ไม่เช่นนั้น ประชาชนจะไม่ได้รับเงิน และโดยที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการ บริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๖๖ ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ควบคุมงานไว้ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับทราบว่าตนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ควบคุมงานตามคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีหน้าที่ในการ ตรวจสอบและควบคุมงานเพื่อให้เป็นไปตามรายละเอียดของโครงการรวมถึงเอกสารต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดี ลงลายมือชื่อถือเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการที่ผู้มีหน้าที่รวมถึงคณะกรรมการตรวจการจ้าง จำต้องใช้ประกอบในการตรวจสอบการดำเนินโครงการ ดังนั้น เมื่อนายบุญมาได้แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า การดำเนินโครงการดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว และกรรมการคนอื่นลงลายมือชื่อครบถ้วนแล้ว จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อเพื่อจะได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินให้แก่ประชาชน ผู้ฟ้องคดีก็ชอบ ที่จะต้องปฏิเสธการลงลายมือชื่อดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในเอกสารรับรองการปฏิบัติงาน

/ของราษฎร...

ของราษฎรและหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงาน ย่อมมีผลเป็นการรับรองถึงความสมบูรณ์ การดำเนินโครงการ กรณีจึงต้องถือว่า การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าวโดยเชื่อเพียง คำกล่าวของนายบุญมาว่า โครงการเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วโดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยรับรู้ถึงการดำเนิน โครงการและไม่เคยเข้าตรวจหรือควบคุมการดำเนินโครงการ ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้ทราบ ถึงการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีการใช้เครื่องจักรแทนแรงงานประชาชนก็ตาม แต่การลงลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีย่อมแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อให้มีการเบิกจ่ายเงิน ในโครงการดังกล่าวได้ โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมงานดังกล่าวตามที่ระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๖๖ กำหนดไว้ พฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ ในเอกสารโดยที่มิได้ปฏิบัติหน้าที่ ของกรรมการผู้ควบคุมงานดังกล่าว จึงมีลักษณะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่เป็นไปตาม กฎหมาย และระเบียบของทางราชการ และผลจากการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม และเมื่อผลของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของ ทางราชการดังกล่าวเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กล่าวคือ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้เกิดการบิดเบือนเจตนารมณ์ของโครงการจ้างแรงงานเร่งด่วนและพัฒนา ทักษะฝีมือแรงงานเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนด้านการฝึกอาชีพแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ เนื่องจากโครงการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในฐานะผู้ได้รับอนุมัติโครงการ ต้องดำเนินโครงการโดยใช้แรงงานประชาชนเท่านั้น หากองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ไม่อาจดำเนินการโครงการดังกล่าวโดยใช้แรงงานประชาชนได้จะต้องมีหนังสือ เพื่อขอยกเลิก การขอรับเงินสนับสนุนงบประมาณโครงการจ้างแรงงานดังกล่าว หรือหากองค์การบริหารส่วน ตำบลหมากหญ้ายังคงมีความประสงค์ที่จะดำเนินการโครงการดังกล่าว ต่อไปโดยใช้เครื่องจักร แทนแรงงาน องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าจะต้องแจ้งสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี ทราบ เพื่อขออนุมัติต่อผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีต่อไป ดังที่ปรากฏตามรายงานการ ไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่นางวาสนา ศิริทองสุข ตำแหน่งนักวิชาการแรงงานชำนาญการ สำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีได้ให้การไว้ในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับโครงการ ดังกล่าว การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศฉบับเดียวกัน

/การที่...

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิด ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาตั้งแต่ต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า และการออกคำสั่งดังกล่าวไม่ได้รับความเห็นชอบจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานซึ่งเป็นต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีการลงชื่อในเอกสารของผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงินจึงไม่มีผลผูกพันกับราชการ เห็นว่า แม้คำสั่งที่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานโครงการดังกล่าวจะเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายยังมีผลบังคับในทางกฎหมายจนกว่าจะถูกเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเหตุอื่นซึ่งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีมีการร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ระหว่างการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ศาลจังหวัดอุดรธานีได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ ในกรณีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายบุญมา จันแยม กับพวกรวม ๘ คน เป็นจำเลย โดยมีผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นจำเลยที่ ๕ จากกรณี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดทางอาญาในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ต่อมา ศาลจังหวัดอุดรธานีมีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๒๐/๒๕๕๗ เห็นฟ้องด้วยกับศาลจังหวัดอุดรธานี กรณีจึงมีผลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๘ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดในข้อหาใดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหา ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่าข้อเท็จจริงในคดีเปลี่ยนแปลงโดยคำพิพากษาของศาลยุติธรรมซึ่งถึงที่สุด ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี จึงไม่สามารถรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด การพิจารณาโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยรับฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิด จึงเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขัดต่อมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เห็นว่า การดำเนินคดีอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคมมิให้กระทำการใดที่กฎหมายกำหนดว่าเป็นความผิดอาญา อันเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและความสงบสุขของสังคมโดยส่วนรวม ซึ่งจะต้องมีพยานหลักฐานที่ชัดแจ้งจึงจะลงโทษผู้ฟ้องคดีได้

/ส่วนการ...

ส่วนการดำเนินการทางวินัยนั้นเป็นมาตรการในการรักษาวินัย ของข้าราชการที่มุ่งปราบปราม ข้าราชการที่กระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดซึ่งรวม ถึงขนบธรรมเนียมของทางราชการด้วย โดยใช้วิธีการลงโทษทางวินัยซึ่งมีผลเป็นการปราม ไม่ให้ข้าราชการกระทำผิดวินัยเพราะเกรงกลัวการลงโทษ ประกอบกับขั้นตอน วิธีการสอบสวน และการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษบุคคลใดในทางอาญาแตกต่างจากกระบวนการขั้นตอน ในการดำเนินการทางวินัย ดังนั้น กระบวนการพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำต้องถือตามผลของ คดีอาญาตามผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างแต่อย่างใด แม้ศาลได้พิพากษายกฟ้องคดีอาญา แต่หากพยานหลักฐานฟังได้ หรือน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริงก็สามารถลงโทษ ทางวินัยได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งทางปกครองที่จะมีผลตามกฎหมายต้องกระทำ โดยเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การออกคำสั่งขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าที่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดี เป็นกรรมการผู้ควบคุมงานตามคำสั่งที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ นอกจาก เป็นการออกคำสั่งของผู้ไม่มีอำนาจหน้าที่แล้วยังเป็นการกระทำที่ไม่ได้รับความเห็นชอบจาก องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานตามนัยมาตรา ๔๑ (๔) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับการออกคำสั่งดังกล่าวไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุ ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง เมื่อเป็นคำสั่งที่เกิดจากการ กระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงทำให้คำสั่งดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ไม่สมบูรณ์ไม่มีผลผูกพัน ผู้ฟ้องคดีโดยผลของกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวตามที่ศาลปกครองชั้นต้น ได้วินิจฉัยแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องผูกพันตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีหน้าที่ราชการใดๆ ที่ต้องปฏิบัติ การลงลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีในใบควบคุมงานไม่ผูกพันราชการแต่อย่างใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับ ในขณะเกิดเหตุ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ การชี้มูลความผิดวินัยทางอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันจะเป็นกรณีที่เป็นการกระทำความผิดทุจริต ต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ที่จะมีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีอำนาจออกคำสั่งลงโทษและ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีอำนาจพิจารณาโทษ ส่วนข้อกล่าวหาที่ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ ดังนั้น การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานความผิดปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล จึงเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ได้ปฏิบัติตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ตามที่กฎหมายบัญญัติ คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ออกโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้ง ไม่ปรากฏข้อเท็จจริง ว่าราชการเกิดความเสียหายอย่างไร มีบุคคลใดที่จะต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น การวินิจฉัยดังกล่าวจึงปราศจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เห็นพ้องกับ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

การดำเนินการทางวินัยกับการดำเนินคดีอาญาเป็นกระบวนการที่ไม่เกี่ยวพันกัน โดยการดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องรอผลคดีทางอาญานั้น แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏผล ในทางอาญาแล้วโดยการวินิจฉัยของศาลยุติธรรม การรับฟังข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ในการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น จึงสมควรอย่างยิ่งที่ต้องวินิจฉัยให้ได้ความชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่มีการกล่าวหา หรือไม่ ทั้งนี้ ในการพิจารณาคดีอาญาเป็นการพิจารณาต่อหน้าคู่ความทั้งสองฝ่าย ทุกขั้นตอนให้โอกาสคู่ความ แสดงพยานหลักฐาน และนำสืบให้ศาลเห็นว่าคู่ความฝ่ายที่ถูกกล่าวหากระทำผิดตามที่ มีการกล่าวหาหรือไม่ การที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับฟังข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของ ศาลยุติธรรมว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดทุจริต ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาตามมาตรา ๑๘๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ย่อมเป็นการวินิจฉัย ที่ขัดต่อกฎหมายและย้อนแย้งระหว่างองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการด้วยกัน และการลงโทษทางวินัย ที่ศาลปกครองชั้นต้น เห็นว่า เป็นการปรามไม่ให้ข้าราชการกระทำผิดวินัยนั้น เป็นการลงโทษวินัย ที่ไม่ร้ายแรง ส่วนการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องรับฟังพยานหลักฐานชัดเจน ซึ่งการ ดำเนินการทางวินัยกรณีของผู้ฟ้องคดีเมื่อข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาคดีอาญาได้วินิจฉัยแล้วว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาแล้วในประเด็นข้อเท็จจริงเดียวกัน กับที่นำมาลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง จึงสามารถนำมาพิจารณาปรับใช้กับการดำเนินการ ทางวินัยได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้

ผู้ฟ้องคดีขอยืนยันข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามคำฟ้อง คำแถลงที่ได้ยื่นไว้ ต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นข้อเท็จจริงประกอบคำอุทธรณ์นี้และขอให้ศาลปกครองสูงสุด พิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นพิพากษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ ๔๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า เพื่อช่วยจัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดทำข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีอำนาจสั่งการให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือกระทำการในเรื่องจัดทำข้อบัญญัติดังกล่าวได้ตามนัยมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ เมื่อได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงาน แม้จะเป็นเรื่องทีนอกเหนือจากคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานที่กำหนดไว้และมีได้รับความเห็นชอบจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานก่อนตามที่มาตรา ๔๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดก็ตาม แต่คำสั่งที่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานดังกล่าวก็มีผลเป็นเพียงคำสั่งทางปกครองที่มีขอบด้วยกฎหมายโดยเหตุที่บกพร่องในเรื่องความสามารถในการออกคำสั่งทางปกครองของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ผู้เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการออกคำสั่งทางปกครอง ประกอบกับคำสั่งทางปกครองดังกล่าว แม้จะไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่ยังมีผลบังคับในทางกฎหมายจนกว่าจะถูกเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเหตุอื่น แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีผู้อยู่ภายใต้บังคับแห่งคำสั่งมิได้คัดค้านหรือโต้แย้งคำสั่ง อีกทั้งยังมีพฤติการณ์ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวโดยการลงลายมือชื่อในเอกสารรับรองการปฏิบัติงานของราชการและหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานอันเป็นการรับรองถึงความสมบูรณ์ของการดำเนินการโครงการ จึงย่อมถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ให้สัตยาบันแก่คำสั่งทางปกครองที่บกพร่อง และคำสั่งทางปกครองดังกล่าวย่อมสมบูรณ์และผูกพันผู้ฟ้องคดีทุกประการ และผู้ฟ้องคดีย่อมมีหน้าที่ในการตรวจและควบคุมงานเพื่อให้เป็นไปตามรายละเอียดของโครงการ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในเอกสารรับรองการปฏิบัติงานของราชการและหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานอันมีผลเป็นการรับรองความถูกต้องสมบูรณ์ของการดำเนินโครงการ โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยรับรู้ถึงการดำเนินโครงการและไม่เคยเข้าตรวจหรือควบคุมการดำเนินโครงการ ย่อมเล็งเห็นได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อให้มีการเบิกจ่ายเงินในโครงการดังกล่าวได้ โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมงานดังกล่าวตามที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๖๖ กำหนดไว้แต่อย่างใด พฤติการณ์ดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี

/หรือนโยบาย...

หรือนโยบายของรัฐ และผลจากการกระทำดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมสังเกตเห็นได้ว่า หากราษฎรมาปฏิบัติงานไม่ครบตามที่ระบุในหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงาน ย่อมทำให้ผู้อื่นได้รับเงินส่วนที่เกินจากที่จ่ายค่าแรงงานแก่ราษฎรไปโดยมิชอบ จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาพิเศษมุ่งก่อให้เกิดผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม แล้ว คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นจึงชอบด้วยเหตุผลและกฎหมายแล้ว ข้ออ้างตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจไต่สวนวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการร้ายแรง การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งไม่ปรากฏว่าราชการเสียหายอย่างไร นั้น เห็นว่า มูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้มีความหมายแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น ประกอบกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๖ วรรคสอง กำหนดให้ การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดทางวินัยด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดในเรื่องดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดดังกล่าวที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ดังนั้น การออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นการออกคำสั่งที่ได้ปฏิบัติตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยชอบแล้ว คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นจึงชอบแล้ว

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ว่าราชการเกิดความเสียหายอย่างไร มีบุคคลใดที่จะต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น นั้น โดยที่คำพิพากษาศาลจังหวัดอุดรธานี คดีหมายเลขดำที่ ๒๕๗๔/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ ศาลจังหวัดอุดรธานีได้วินิจฉัยว่า แม่จ่าเลยที่ ๑ (นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า) จะอ้างว่ารัฐไม่เสียหาย เนื่องจากมีการขุดลอกสระน้ำจนเสร็จ ประชาชนส่วนรวมได้รับประโยชน์ และมีการประชุมประชาคมแล้วประชาชนมีมติขอให้ใช้เครื่องจักรแทนแรงงานประชาชนก็ตาม จ่าเลยที่ ๑ ก็ชอบที่จะเสนอเรื่องไปยังสำนักงานแรงงาน จังหวัดอุดรธานี

/เพื่อขอเปลี่ยน...

เพื่อขอเปลี่ยนมาใช้เครื่องจักรร่วมกับแรงงานประชาชน แต่จำเลยที่ ๑ กลับมิได้ดำเนินการให้ถูกต้อง การที่จำเลยที่ ๑ ไม่นำเงินงบประมาณดังกล่าวจ่ายให้แก่ประชาชนผู้ใช้แรงงาน ย่อมทำให้รัฐเสียหายอยู่ในตัว เพราะไม่ได้มอบเงินให้แก่ประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนตรงตามวัตถุประสงค์ของเงินงบประมาณ ทั้งการจ้างเหมาเครื่องจักรชุดลอกสระน้ำในอัตราค่าจ้างที่สูงมากถึง ๑,๘๔๘,๐๐๐ บาท โดยปกติวิสัยน่าจะต้องการทำสัญญาจ้างกำหนดรายละเอียดของงานและการจ่ายค่าจ้างอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นหลักฐานเพื่อป้องกันการผิดสัญญา แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีการทำสัญญาดังกล่าว ซึ่งหากคิดราคาเช่ารถแบคโฮตามปกติรายวันหรือรายชั่วโมงอัตราค่าจ้างเหมาดังกล่าวนับว่าสูงมากเกินกว่าราคาตลาด ซึ่งขึ้นอยู่กับขนาดของรถแบคโฮและสภาพพื้นที่ที่จะขุด จึงยังน่าสงสัยว่าจำเลยที่ ๑ ใช้เงินดังกล่าวจ้างรถแบคโฮและรถบรรทุกดินเต็มจำนวน ๑,๘๔๘,๐๐๐ บาท จริงหรือไม่ หรือหากจำเลยที่ ๑ ใช้เงินดังกล่าวทั้งหมดจ้างเหมาจริงๆ ผู้รับจ้างย่อมได้รับประโยชน์เนื่องจากเข้าทำงานโดยไม่ได้เสนอของสอบราคา แข่งขันกับผู้รับเหมารายอื่นและได้รับจ้างในอัตราที่สูงมาก รัฐจึงเสียหายเนื่องจากหากดำเนินการอย่างถูกต้องโดยวิธีสอบราคาในการจ้างรถแบคโฮ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยงานบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ อาจใช้เงินงบประมาณน้อยกว่า ๑,๘๔๘,๐๐๐ บาท และมีเงินเหลือคืนแก่รัฐ เมื่อพิจารณาคำวินิจฉัยของศาลจังหวัดอุดรธานีดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ลงลายมือชื่อในเอกสารบัญชีลงเวลาปฏิบัติงานโครงการของราษฎรและหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานให้แก่ราษฎร โดยมีได้ปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ควบคุมงานดังกล่าว เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐ และโดยผลจากการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้มีการจัดทำเอกสารเบิกจ่ายเงินตามโครงการให้สำนักงานแรงงาน จังหวัดอุดรธานีเพื่อขอใช้เงินยืม ย่อมทำให้รัฐเสียหายอย่างร้ายแรง เพราะมิได้นำเงินงบประมาณดังกล่าวจ่ายให้แก่ประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนตรงตามวัตถุประสงค์ของเงินงบประมาณ การวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นชอบแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาคืออาญาซึ่งวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดทางอาญา จึงสามารถนำมาพิจารณาได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง นั้น การดำเนินคดีอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคมมิให้กระทำการใดที่กฎหมายกำหนด ว่าเป็นความผิดอาญา อันเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและความสงบสุขของสังคมโดยส่วนรวม ซึ่งจะต้องมีพยานหลักฐานที่ชัดแจ้งว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องจริง จึงจะลงโทษจำเลยได้ แต่หากพยานหลักฐานไม่เพียงพอหรือยังเป็นที่น่าสงสัย ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ศาลต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย โดยพิพากษายกฟ้องโจทก์เสีย ส่วนการ

/ดำเนินการ...

ดำเนินการทางวินัยเป็นมาตรการในการรักษาวินัยของข้าราชการเพื่อควบคุมความประพฤติให้ข้าราชการปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยข้าราชการ ซึ่งหากข้าราชการผู้ใดฝ่าฝืนปฏิบัติตนไม่อยู่ในระเบียบวินัยข้าราชการ ย่อมถูกลงโทษทางวินัยอันมีผลเป็นการปรามไม่ให้ข้าราชการกระทำผิดวินัย เพราะเกรงกลัว การลงโทษ ประกอบกับขั้นตอนวิธีการสอบสวนและการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษ บุคคลใดทางอาญาก็แตกต่างจากกระบวนการขั้นตอนในการดำเนินการทางวินัย กระบวนการพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องถือผลของคดีอาญาแต่อย่างใด ดังนั้นแม้ศาลจังหวัดอุดรธานีและศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาในคดีอาญาของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่เมื่อพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยแล้วเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารบุคคลของผู้ฟ้องคดี ดังนั้นการวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่ขัดต่อกฎหมาย หรือย้อนแย้งระหว่างองค์การที่ใช้อำนาจตุลาการด้วยกันตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๗๑๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ยืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอถือเอาคำให้การเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ และเพิ่มเติมว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าที่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่มีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีโดยผลของกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องขอยกเลิกเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่า แม้คำสั่งที่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานโครงการดังกล่าวจะเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายยังมีผลบังคับในทางกฎหมายจนกว่าจะถูกเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเหตุอื่น ซึ่งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีมีการร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งแต่อย่างใด อีกทั้ง คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานมีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีให้ต้องปฏิบัติตาม เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ยืมตัวและออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมาช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ตั้งแต่วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ จึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มาช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า โดยชอบแล้ว

/ตั้งแต่วันที่ ๑๙...

ตั้งแต่วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดียอมขึ้นตรงกับผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นนายกองค้การ
 บริหารส่วนตำบลหมากหญ้า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ควบคุมงาน
 ตามคำสั่งที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ จึงมีผลบังคับทางกฎหมาย ผู้ฟ้องคดี
 จึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการและเป็นไปตาม
 ระเบียบ กฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง แม้ว่าจะเกินขอบเขตของคำสั่งที่ให้มาช่วยราชการก็ตาม
 แต่ในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชายังคงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของนายกองค้การบริหารส่วนตำบล
 หมากหญ้า ประกอบกับพนักงานเจ้าหน้าที่แต่ละคนอาจได้รับคำสั่งแต่งตั้งหรือมอบหมาย
 ให้ปฏิบัติหน้าที่หลายอย่างในขณะเดียวกันได้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า คำสั่งที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดี
 เป็นกรรมการผู้ควบคุมงานดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่เป็นเพียง
 คำสั่งทางปกครองที่อาจถูกเพิกถอนได้และยังคงเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลในทางกฎหมาย
 ผูกพันผู้รับคำสั่งให้ต้องปฏิบัติตามตราบเท่าที่ยังไม่มีการเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเงื่อนไขหรือ
 โดยเหตุอื่นตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ระบบกฎหมายกำหนดให้คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีผลในทาง
 กฎหมายนี้ ไม่ขัดต่อหลักการกระทำทางปกครองต้องชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด เนื่องจาก
 ระบบกฎหมายเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งทางปกครองดังกล่าว สามารถอุทธรณ์โต้แย้ง
 เพื่อให้องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองนั้นได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น
 บุคคลผู้รับคำสั่งทางปกครอง หากเห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ควบคุมงาน
 ดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจะต้องโต้แย้งโดยการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง
 ตามมาตรา ๔๔ ถึงมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า
 ผู้ฟ้องคดีมีการร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งหรือเสนอความเห็นเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่ง
 หรือทักท้วงคำสั่งดังกล่าวตามข้อ ๙ ของประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล
 เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒
 สิงหาคม ๒๕๔๔ แต่อย่างใด โดยผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงว่า ตนไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการ
 ในโครงการดังกล่าว และไม่เคยเข้าไปร่วมในการปฏิบัติงานหรือควบคุมงานตามโครงการดังกล่าวเลย
 แต่กลับลงลายมือชื่อรับรองการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานแก่ราษฎร จำนวน ๔ โครงการ เพื่อเป็น
 หลักฐานประกอบการชดใช้เงินยืมกับแรงงานจังหวัดอุดรธานี ตามคำบอกกล่าวของเจ้าหน้าที่
 องค์กรบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าที่ได้นำเอกสารมาให้ผู้ฟ้องคดีลงนามที่องค์กรบริหาร
 ส่วนตำบลหนองบัวบาน จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าไม่ได้ดำเนินการควบคุมงานจ้างแรงงาน
 ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการและให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
 ตามคำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีอยู่ในวิสัยที่จะปฏิเสธไม่ยอมลงชื่อในเอกสารเพื่อเป็นการ
 รับรองการใดๆ อันเกี่ยวกับโครงการดังกล่าวได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินงบประมาณในโครงการนี้

/มีมูลค่าสูงถึง...

มีมูลค่าสูงถึง ๑,๙๔๐,๐๐๐ บาท ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังพอสมควรแล้ว ปฏิเสธไม่ลงลายมือชื่อรับรองการจ่ายเงินก็คงจะไม่เกิดความเสียหายเช่นนี้ขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจ ปฏิเสธความรับผิดชอบได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและ ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง เนื่องจากเป็นความผิดฐานอื่นที่มีโทษความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในข้อหาว่า กระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบาย ของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เนื่องจากมูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ (๑) หมายถึง มูลความผิดทางวินัยที่เกิดจากข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพราะมีเหตุอันควรสงสัยหรือมีกรณีกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมิได้มีความหมาย แต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถพิจารณาโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างคำวินิจฉัยศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘ นั้น ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งรับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ในคดีดังกล่าวแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบ มาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนั้น เมื่อมีการร้องเรียนว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด ฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีเกี่ยวพัน ไปถึงบทบัญญัติความผิดใดที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจากการกระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ที่ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงมา ก็ชอบที่จะดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดไปตามข้อเท็จจริงนั้นได้จากการกระทำ เดียวกันนั้น ซึ่งความผิดที่ผู้ฟ้องคดีกระทำเป็นผลมาจากข้อกล่าวหาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับไว้ไต่สวน ข้อเท็จจริงและเมื่อได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างไรก็ชี้มูลไปตามการกระทำที่ไต่สวน ข้อเท็จจริงนั้น ทั้งนี้ การไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

/พ.ศ. ๒๕๕๒...

พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่ได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นองค์กรตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ซึ่งเป็นองค์กรตรวจสอบภายนอกมิใช่ภายในฝ่ายบริหาร เมื่อการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นไปตามกรอบของกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัย ข้อ ๓ และข้อ ๖ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และมีผลผูกพันทางกฎหมายกับผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ในการพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิด ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เมื่อคดีอาญามีคำพิพากษายกฟ้อง จึงสามารถนำมาปรับใช้กับการดำเนินการทางวินัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ว่าการดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องสอดคล้องหรือถือตามผลการดำเนินคดีอาญาแต่อย่างใด เนื่องจากการดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่กำหนดโทษทางอาญาไว้มาลงโทษตามกฎหมาย และมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศในด้านต่างๆ ความสงบเรียบร้อยของสังคม และความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน ประมวลกฎหมายอาญาจึงกำหนดโทษทางอาญาไว้หลายระดับ คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน ซึ่งโทษดังกล่าวเป็นมาตรการทางกฎหมายที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลโดยตรงอย่างรุนแรง ดังนั้น จึงต้องเข้มงวดในการพิสูจน์ความผิดของจำเลย โจทก์จะต้องอ้างพยานหลักฐานและนำสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยต่อศาลให้ปรากฏอย่างชัดแจ้งจนปราศจากข้อสงสัย ศาลจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ หากปรากฏข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำผิดอาญาจริงหรือไม่แม้เพียงเล็กน้อย ศาลก็จะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามนัยมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น กระบวนการพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องถือตามผลของคดีอาญา แม้ศาลได้พิพากษายกฟ้องคดีอาญา แต่หากพยานหลักฐานฟังได้หรือนำเชื่อว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริงก็สามารถลงโทษทางวินัยได้ ซึ่งในเรื่องนี้ศาลปกครองชั้นต้น ได้วินิจฉัยแล้วว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่เป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ และผลจากการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม และเมื่อผลของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการดังกล่าว เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศฉบับเดียวกัน สอดคล้องกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูล แม้ในคดีอาญาจะปรากฏว่าศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๘๗๑๖/๒๕๕๙ ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี แต่ก็ปรากฏว่าเป็นการพิพากษาโดยอาศัยเหตุว่า พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ ๕ (ผู้ฟ้องคดี) ได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยที่ ๕ (ผู้ฟ้องคดี) ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง แต่เมื่อการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยดังกล่าวเป็นไปโดยถูกต้องตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้ว และพยานหลักฐานฟังได้และน่าเชื่อว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงก็สามารถลงโทษทางวินัยได้ กระบวนการพิจารณาโทษทางวินัยก็ไม่จำเป็นต้องถือตามผลของคดีอาญา คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามแนวบรรทัดฐานของศาลปกครองสูงสุด ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๓/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ อ. ๓๙๐/๒๕๕๑ และคำพิพากษาศาลปกครองขอนแก่น คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๗/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๖๑๕/๒๕๕๗ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่า ตามคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ฟังเป็นที่ยุติว่าการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานนั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นไม่ผูกพันใดๆ ผู้ฟ้องคดีไม่มีหน้าที่เป็นกรรมการผู้ควบคุมงาน และความไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่อาจให้สัตยาบันตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างแต่อย่างใด กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับรองการปฏิบัติงานของราษฎรและหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานนั้น เป็นการลงลายมือชื่อ

/ที่ผู้ฟ้องคดี...

ที่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยทราบว่ามีคำสั่งดังกล่าวกระทั่งมีเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามาพบผู้ฟ้องคดีและนำเอกสารเกี่ยวกับการจ้างแรงงานชาวบ้านชุดลอกสระน้ำวัดศรีมหาทนต์ และแจ้งว่าองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมลงลายมือชื่อเพราะไม่เคยทราบว่ามีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงาน กระทั่งเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลได้โทรศัพท์ติดต่อ นายกองการการบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า และได้พูดคุยกับผู้ฟ้องคดี โดยนายกองการการบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าแจ้งต่อผู้ฟ้องคดีว่า ได้แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานจ้างดังกล่าว และได้ทำงานเสร็จแล้วจึงจำเป็นต้องเบิกเงินค่าแรงงานให้ชาวบ้านไม่เช่นนั้น ชาวบ้านจะเดือดร้อน จึงได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในเอกสารด้วย เนื่องจากกรรมการคนอื่นลงลายมือชื่อทุกคนแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจดูเอกสารแล้วเห็นว่า ชาวบ้านกับกรรมการอื่นลงลายมือชื่อแล้วจริง ผู้ฟ้องคดีเชื่อตามนั้นจึงได้ลงลายมือชื่อเป็นกรรมการผู้ควบคุมงาน การลงลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีมีพยานหลักฐานเพียงพอว่า ไม่ได้มีเจตนาพิเศษใดๆ ที่จะเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้าง ซึ่งรายละเอียดศาลฎีกาได้มีคำวินิจฉัยตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๗๑๖/๒๕๕๕ ที่ผู้ฟ้องคดียื่นต่อศาลแล้ว คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงรับฟังไม่ได้

ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แย้งคำพิพากษาศาลจังหวัดอุดรธานี คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ โดยอ้างถึงการกระทำของจำเลยที่ ๕ (ผู้ฟ้องคดี) ในกรณีที่อ้างถึงความเสียหายโดยข้อเท็จจริงจำเลยที่ ๑ คือ นายบุญมา จันแยม อดีตนายกองการการบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าไม่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงรับฟังไม่ได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้แจงเพิ่มเติมต่อศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอยืนยันตามคำให้การ คำแก้อุทธรณ์ และเห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และเพิ่มเติมสรุปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ๒๕๔๖ ไม่ได้หมายความว่าเฉพาะฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น และหากตีความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดวินัยฐานอื่นที่ไม่ใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แล้ว และหากผู้ฟ้องคดีนำคดีที่มีการกระทำความผิดเดียวกันมาฟ้องต่อศาลปกครองอีก ถือเป็นการฟ้องซ้ำ เทียบเคียงคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๐๒/๒๕๕๕ นอกจากนี้ การตีความในลักษณะดังกล่าวยังขัดต่อหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ และก่อให้เกิดความล่าช้าและอาจมีอุปสรรคหลายประการ

/อันเกี่ยวเนื่องกับ...

อันเกี่ยวเนื่องกับพยานหลักฐานต่างๆ ที่อาจไม่ได้รับความร่วมมือจากพยานบุคคลที่ต้องมา ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนในเรื่องเดียวกันอีก และตามคำพิพากษาศาลปกครองนครสวรรค์ คดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๔/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ บ. ๓๐/๒๕๖๑ และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๓๙/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ อบ. ๔๘/๒๕๖๒ วินิจฉัยไว้แล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดวินัยฐานอื่น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุป ข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือ ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่น จากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๓ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติหน้าที่ นายกององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ ๔๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหาร ส่วนตำบลหมากหญ้า เพื่อช่วยจัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าและนายกององค์การบริหารส่วนตำบล หมากหญ้าได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่จัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังกล่าว นายบุญมา จันแยม ดำรงตำแหน่ง นายกององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในขณะนั้น ได้เสนอโครงการจ้างแรงงานราษฎร เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อจ้างแรงงานราษฎร ดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะวัดศรีหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ ตำบลหมากหญ้า อำเภอหนองบัวบาน จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๔ โครงการโดยใช้งบประมาณโครงการละ ๔๙๕,๐๐๐ บาท และต้องใช้ แรงงานในพื้นที่ตำบลหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๑๐ จำนวนหมู่ละ ๑๖๕ คน รวมทั้งสิ้น ๖๖๐ คน โดยกำหนดค่าแรงงานวันละ ๑๕๐ บาท ต่อคน ระยะเวลาดำเนินการ ๒๐ วัน คือ ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น

/๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท...

๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท โดยองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีหนังสือลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขอความอนุเคราะห์งบประมาณโครงการดังกล่าวจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี และได้รับอนุมัติโครงการและงบประมาณจากผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีคำสั่งที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ดำเนินโครงการดังกล่าว โดยในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานประกอบด้วยนายประภาส อุ่นแสง ตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา เป็นประธานกรรมการ และผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งนายช่างโยธา เป็นกรรมการ ซึ่งคำสั่งดังกล่าวระบุให้คณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินโครงการดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ต่อมา ปรากฏว่านายณัฐพ หรืออุติกร ชาตวง ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาว่า นายบุญมากกับพวกซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดี ได้ร่วมกันจัดทำเอกสารบัญชีการลงเวลาปฏิบัติงานของราษฎร เอกสารการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานราษฎรและใบตรวจรับงานจ้างเป็นเท็จ เพื่อเป็นหลักฐานประกอบการขอใช้เงินยืมจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานีตามโครงการที่กล่าวมา โดยไม่มีการจ้างแรงงานราษฎรตามโครงการดังกล่าวจริง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๒๔๙ - ๘๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ จึงมีมติมอบหมายพนักงานไต่สวน ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว ซึ่งได้รายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามเรื่องกล่าวหาเลขดำที่ ๕๓๔๔๑๐๓๙ เลขแดงที่ ๐๒๒๓๔๕๕๕๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๓๔๓ - ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงตามเรื่องกล่าวหา และมีมติในส่วนของผู้ฟ้องคดีว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการ อย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ และข้อ ๖ และมีมูลเป็นความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือถึงอัยการสูงสุดเพื่อให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ และได้มีหนังสือถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ ๖๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘

/มกราคม ๒๕๕๓...

มกราคม ๒๕๕๓ โอน (ย้าย) ผู้ฟ้องคดีไปดำรงนายช่างโยธา ระดับ ๓ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เป็นต้นไป นายองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและความผิดทางอาญาต่อผู้ฟ้องคดีดังกล่าว แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีต่อไป หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ มีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๕๖๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ให้ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากกระบวนการดำเนินการทางวินัยไม่เป็นไปตาม ขั้นตอนของกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๓๑๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ มีมติให้ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทุกมติที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีและให้ถือเอามติในการประชุม ครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นมติ ที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๘ มีมติให้เปลี่ยนการลงโทษผู้ฟ้องคดี เป็นไล่ออกจากราชการ เพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่ง องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ยกเลิกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ยังไม่ทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมที่มีการพิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการ ทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดี และเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ รวมทั้งมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี

/กลับเข้า...

กลับเข้ารับราชการโดยให้นับอายุราชการต่อเนื่อง และคืนสิทธิที่พึงมีพึงได้ในตำแหน่งหน้าที่ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ในส่วนของ การดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี นั้น พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายบุญมา จันแยม กับพวกรวม ๘ คน โดยมีผู้ฟ้องคดีร่วมเป็นจำเลยที่ ๕ ต่อศาลจังหวัดอุดรธานีในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามคดีหมายเลขดำ ที่ ๒๕๗๔/๒๕๕๕ และต่อมา ศาลจังหวัดอุดรธานีได้มีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี เนื่องจากพยานหลักฐานที่โจทก์ นำสืบมีความสงสัยตามสมควรว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้ผู้ฟ้องคดี ปรากฏตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๔/๒๕๕๖ ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๒๐/๒๕๕๗ ยืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานโครงการตามฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีหน้าที่ดังกล่าว และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนรู้เห็นหรือทราบเรื่องดังกล่าว แม้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในเอกสารเบิกจ่ายเงินก็ไม่เป็นความผิดตามฟ้อง ศาลฎีกามีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๗๑๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจชี้มูลความผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เกิดมูลคดีนี้ มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ ของรัฐร้ายรายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่ง หน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม... มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุ อันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อ กล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิด ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิด ทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อ พิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า รายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหาร งานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคล ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า คณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๖) กำหนดมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย... ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๖ วรรคสอง กำหนดว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

/เป็นความผิดวินัย...

เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๒๓ กำหนดว่า การดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานส่วนตำบล ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวแล้วเห็นได้ว่า ข้อกล่าวหาที่อยู่ในอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยหรือทางอาญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หมายถึงเฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมเท่านั้น และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญา ได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๕๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ในลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ดังนั้น ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย หากการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกร้องเรียนได้กระทำความผิดวินัยฐานอื่น อันมิใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ก็ไม่มีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องถือเอารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้

เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีไดโอน (ย้าย) ไปดำรงนายช่างโยธา ระดับ ๓ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เป็นต้นไป นายกองคํการบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ มีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๕๖๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ให้ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ในการประชุม...

ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากกระบวนกรดำเนินการทางวินัยไม่เป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๓๑๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ มีมติให้ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทุกมติที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีและให้ถือเอามติในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๘ มีมติให้เปลี่ยนการลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ยกเลิกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ อันเป็นการลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงสองฐานความผิด คือ ฐานทุจริตต่อหน้าที่และ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๒๓ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะถือเอารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการได้นั้น ก็แต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น หากการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกร้องเรียนได้กระทำความผิดวินัยฐานอื่น อันมิใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กรณีดังกล่าวไม่ต้องด้วยมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีต้องถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ซึ่งมิใช่ความผิดทางวินัย

/ฐานทุจริต...

ฐานทุจริตต่อหน้าที่เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้
อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ
ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่ง
ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี
เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ
การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม กำหนดว่า
การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์
ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๖ วรรคสอง
กำหนดว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สวนข้อเท็จจริง
และชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย
ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย
แก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นการกระทำที่ไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะต้องถือเอารายงาน
เอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยตามกฎหมายได้ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการ
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ
เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามข้อ ๓ วรรคสาม
ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์
ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ หรือไม่ ซึ่งการพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการกระทำความผิด
ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบในการกระทำผิด
สามประการ คือ ประการแรก ผู้กระทำความผิดหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ หากผู้กระทำไม่มีหน้าที่
จะต้องปฏิบัติจะไม่มีผิดในฐานนี้ ประการที่สอง ผู้กระทำได้ปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ซึ่งหมายถึงมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติแต่ไม่ปฏิบัติ
หรืองดเว้นไม่กระทำตามหน้าที่โดยจงใจหรือเจตนาไม่ปฏิบัติ และประการที่สาม ผู้กระทำมีเจตนา
กระทำการหรือละเว้นกระทำการในหน้าที่เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้
ซึ่งหมายถึงประโยชน์ที่ไม่มีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับ

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นายบุญมา จันแยม ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในขณะนั้น ได้มีหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ อต ๗๗๕๐๑/๒๓๔ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ขอความอนุเคราะห์งบประมาณจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี จ้างแรงงานประชาชนเพื่อดำเนินการขุดลอกสระน้ำสาธารณะวัดศรีหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ ตำบลหมากหญ้า อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี จำนวน ๔ โครงการ โดยใช้งบประมาณโครงการละ ๔๙๕,๐๐๐ บาท และใช้แรงงานประชาชนในพื้นที่ตำบลหมากหญ้า หมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๑๐ จำนวนหมู่บ้านละ ๑๖๕ คน รวมจำนวนประชาชนที่ร่วมโครงการทั้งสิ้น ๖๖๐ คน โดยกำหนดค่าแรงงานวันละ ๑๕๐ บาท ต่อคน มีระยะเวลาดำเนินการ ๒๐ วัน คือ ระหว่างวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ รวมเป็นเงินงบประมาณ จำนวนทั้งสิ้น ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้รับอนุมัติโครงการและงบประมาณจากผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ต่อมา ปรากฏว่าการดำเนินโครงการดังกล่าว ไม่สามารถใช้แรงงานประชาชนได้ เนื่องจากบริเวณด้านล่างของสระน้ำเมื่อสูบน้ำออกแล้วดินเป็นโคลน และระยะนำดินไปทิ้งอยู่ห่างออกไปจากบริเวณที่ดำเนินโครงการมาก การใช้แรงงานประชาชนจึงไม่อาจดำเนินการได้ เป็นเหตุให้ต้องว่าจ้างรถขุดเพื่อทำการขุดลอกสระน้ำจนแล้วเสร็จ ซึ่งต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้จัดทำบัญชีการลงเวลาปฏิบัติงานตามรายละเอียดของโครงการดังกล่าว โดยมีนายบุญมาเป็นผู้ลงลายมือชื่อรับรองการปฏิบัติงานของราษฎรในแต่ละวัน และในการจัดทำหลักฐานการจ่ายเงินค่าจ้างแรงงาน รวมทั้ง ๔ โครงการ มีคณะกรรมการดำเนินโครงการตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ รับรองการจ่ายเงินดังกล่าว และคณะกรรมการตรวจรับงานจ้างได้จัดทำใบตรวจรับงานจ้างแรงงาน ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๒ โดยระบุว่า ผู้รับจ้างแรงงานได้ดำเนินการครบถ้วนถูกต้อง เพื่อเป็นหลักฐานประกอบการขอใช้เงินยืมจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี ซึ่งตามสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระบุว่า พยานรายนางวาสนาศิริทองสุข ตำแหน่งนักวิชาการแรงงานชำนาญการ สำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี ให้การว่าตนเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับโครงการจ้างแรงงานเร่งด่วนและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนด้านการฝึกอาชีพแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบความเดือดร้อนจากภัยธรรมชาติ ด้วยการฝึกอาชีพ หรือด้วยการจ้างงาน ในการบำรุงหรือซ่อมแซมสาธารณะประโยชน์ ซึ่งเป็นการจ้างแรงงานประชาชน โดยเชิญชวนให้หน่วยงานในพื้นที่จังหวัดอุดรธานี เสนอโครงการเพื่อขอรับเงินสนับสนุนมาที่สำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี โดยสำนักงานจะเป็นผู้รวบรวมข้อมูลเพื่อนำเสนอคณะกรรมการศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ

/จังหวัดอุดรธานี...

จังหวัดอุตรธานี เพื่อพิจารณาอนุมัติโครงการ หลังจากนั้น หน่วยงานที่ขอรับการสนับสนุน ก็จะทำเนิกรการทำเรื่องยืมเงินมายังสำนักงานแรงงานจังหวัด และเมื่อดำเนินการเสร็จ หน่วยงานที่ขอสนับสนุนก็จะจัดส่งเอกสารประกอบการเบิกจ่ายเงินเพื่อหักล้างเงินยืม และสำนักงานแรงงานจังหวัดจะไปตรวจโครงการว่า ดำเนินการแล้วเสร็จตามที่ขออนุมัติหรือไม่ ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้เสนอโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนตามโครงการดังกล่าว จำนวน ๔ โครงการ คณะกรรมการพิจารณาแล้ว อนุมัติให้ดำเนินการได้ทั้ง ๔ โครงการ รวมเป็นเงินจำนวน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้น วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ นายสมบัติ บุญณะสิทธิ์ ได้ขอยืมเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย ในการดำเนินการ และองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้รับเงินไปเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ หลังจากนั้น ในวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ได้ส่งเอกสารการเบิกจ่ายเงินตามโครงการดังกล่าวเพื่อขอใช้เงินยืม ซึ่งสำนักงานแรงงานจังหวัด ได้ไปตรวจสอบแล้วพบว่า สำเร็จตามโครงการที่ขออนุมัติในระหว่างที่องค์การบริหารส่วนตำบล หมากหญำดำเนินการโครงการดังกล่าว สำนักงานแรงงานจังหวัดไม่ได้เข้าไปตรวจสอบ เนื่องจาก องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า มีผู้ควบคุมงานและกรรมการตรวจรับงานอยู่แล้ว ซึ่งในส่วนขอโครงการที่ได้รับอนุมัติ หากจะมีการเปลี่ยนแปลงโครงการโดยขอใช้เครื่องจักร แทนแรงงานคนไม่สามารถทำได้และคณะกรรมการจะไม่อนุมัติ เนื่องจากวัตถุประสงค์ ของโครงการดังกล่าวเป็นการจ้างแรงงานคน นอกจากนี้ พยานรายอื่นๆ ที่เป็นประชาชน ที่เข้าร่วมโครงการผู้นำชุมชน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการต่างให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า ในวันดำเนินโครงการ ราษฎรผู้เข้าร่วมโครงการต้องไปรวมตัวกันที่บริเวณวัดศรีหมากหญ้า โดยได้นำจอบและเสียมไปเพื่อทำความสะอาดบริเวณวัดและบริเวณสระน้ำและให้รวมตัว ถ่ายรูปการทำงานที่สระน้ำวัดศรีหมากหญ้า จนกระทั่งถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา ราษฎรที่เข้าร่วม โครงการจะได้รับเงินคนละ ๒๐๐ บาท โดยมีการทำงานเพียงวันเดียว และไม่มีการขุดลอกสระน้ำ แต่อย่างใด ทั้งนี้ ราษฎรผู้เข้าร่วมโครงการได้ลงลายมือชื่อรับเงินในเอกสารการรับเงินในวันดังกล่าว แต่มิได้มีการระบุจำนวนเงินไว้ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า โครงการที่องค์การบริหาร ส่วนตำบลหมากหญ้าได้รับอนุมัติในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๔ โครงการ รวมเป็นเงิน จำนวน ๑,๙๘๐,๐๐๐ บาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบความเดือดร้อนจาก ภัยธรรมชาติด้วยการฝึกอาชีพ หรือด้วยการจ้างงานในการบำรุงหรือซ่อมแซมสาธารณะประโยชน์ ซึ่งเป็นการจ้างแรงงานประชาชน แต่การดำเนินโครงการดังกล่าวไม่ได้มีการใช้แรงงานราษฎร ตลอดโครงการ กรณีจึงไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

ในส่วนของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๓ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

/ปฏิบัติหน้าที่...

ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล หนองบัวบาน ที่ ๔๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า เพื่อช่วยจัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า โดยไม่ทำให้งานในหน้าที่ของตนสังกัดคือองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานได้รับความเสียหาย และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ได้มีคำสั่งที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ดำเนินการโครงการจ้างงานเร่งด่วนเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบความเดือดร้อนด้านอาชีพ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒ โดยในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงาน ประกอบด้วยนายประภาส อุ่นแสง หัวหน้าส่วนโยธา เป็นประธานกรรมการและผู้ฟ้องคดี ซึ่งดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา เป็นกรรมการและได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่จัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ปรากฏตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การสรุปความได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานต้นสังกัดได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าในการประมาณการราคาค่าใช้จ่ายในโครงการต่างๆ เพื่อจัดทำข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ เท่านั้น ส่วนการปฏิบัติหน้าที่หลักผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีส่วนร่วมในโครงการจ้างแรงงานเร่งด่วนและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนด้านฝึกอาชีพแก่ผู้ประสบภัยธรรมชาติ ปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ขององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ไม่เคยเข้าร่วมในการปฏิบัติงานหรือควบคุมงาน หรือการจัดทำเอกสารบัญชีการลงเวลาปฏิบัติงานของราษฎร เอกสารการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแรงงานราษฎร และใบตรวจรับงานจ้างดังที่ถูกลงกล่าวหาแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีลงนามในช่องผู้ควบคุมงานในเอกสารการรับรองรายชื่อราษฎรผู้ร่วมโครงการก็เป็นเพียงการกระทำตามคำบอกของเจ้าหน้าที่ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า โดยเจ้าหน้าที่แจ้งผู้ฟ้องคดีว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานโครงการดังกล่าว เอกสารที่นำมาคณะกรรมการลงลายมือชื่อหมดแล้วเหลือเพียงผู้ฟ้องคดี และหากผู้ฟ้องคดีไม่ลงลายมือชื่อก็จะจ่ายเงินให้แก่ราษฎรไม่ได้ทำให้เกิดความเสียหายแก่ราษฎรผู้ใช้จ่ายแรงงาน ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าก็ได้ยืนยันเช่นนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงลายมือชื่อ นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ได้มีคำสั่งที่ ๒๓๕/๒๕๕๒ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าเมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่คำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ เป็นคำสั่งที่ทำขึ้นตั้งแต่วันที่ ๒๐

/สิงหาคม ๒๕๕๒...

สิงหาคม ๒๕๕๒ ประกอบกับนายชาติชาย พิลาดี่ ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๑ ตำบลหมากหญ้า และนายฐิติกร ชาตวง เป็นพยานรับรองว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ควบคุมงานโครงการที่กล่าวมา ไม่รู้เห็นในการจัดทำเอกสารประกอบการส่งใช้เงินยืมจากสำนักงานแรงงานจังหวัดอุดรธานี และไม่เห็นผู้ฟ้องคดีเดินทางเข้ามาบริเวณดำเนินโครงการและวันเวลาที่ราษฎรลงลายมือชื่อรับเงินแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในการนำสืบของผู้ฟ้องคดี ในคดีอาญาของศาลจังหวัดอุดรธานี เห็นว่า ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ที่ ๔๒๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๒ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบานให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า เพื่อจัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณ ซึ่งนายกององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่จัดทำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งการขอยืมตัวผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการขอยืมตัวในลักษณะเป็นการทำภารกิจเฉพาะ เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจต้องส่งตัวคืนต้นสังกัด นอกจากนี้ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในการจ้างก่อสร้างแต่ละครั้ง ให้ผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งผู้ควบคุมงานที่มีความรู้ความชำนาญทางด้านช่างตามลักษณะของงานก่อสร้างจากพนักงานส่วนท้องถิ่น หรือลูกจ้างประจำ หรือพนักงานอื่นของรัฐในสังกัด หรือข้าราชการ หรือลูกจ้างประจำ หรือพนักงานอื่นของรัฐ ในสังกัดอื่นตามที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชาของส่วนราชการนั้นๆ ในกรณีที่ ลักษณะของงานก่อสร้างมีความจำเป็นต้องใช้ความรู้ความชำนาญหลายด้าน จะแต่งตั้งผู้ควบคุมงานเฉพาะด้านหรือเป็นกลุ่มบุคคลก็ได้... ดังนั้น การที่นายกององค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้ามีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ดำเนินการโครงการจ้างงานเร่งด่วนเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบความเดือดร้อนด้านอาชีพ ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒ โดยในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานประกอบด้วย นายประภาส อุ่นแสง หัวหน้าส่วนโยธา เป็นประธานกรรมการ และผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่ง นายช่างโยธา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน เป็นกรรมการ ซึ่งคำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับกับเจ้าหน้าที่ที่ทำงานและสังกัดอยู่ที่องค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้าเท่านั้น ส่วนบุคคลอื่นที่ไม่ได้สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า จะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชาของส่วนราชการนั้นๆ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง เมื่อคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมากหญ้า ที่ ๒๓๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ที่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้ควบคุมงานดังกล่าวไม่ได้รับความเห็นชอบจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวบาน ซึ่งเป็นต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ไปทำหน้าที่เป็นกรรมการผู้ควบคุมงาน

/คำสั่ง...

คำสั่งแต่งตั้งดังกล่าวเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงมหาดไทยข้างต้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีหน้าที่ตามคำสั่งดังกล่าวนั้น นอกจากนี้ ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนรู้เห็นหรือทราบเรื่องดังกล่าวมาก่อน การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงสองฐาน คือ ฐานทุจริตต่อหน้าที่และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการมติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ซึ่งเมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนความผิดฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีและนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นการกระทำผิดฐานอื่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจถือเอาสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องตั้งกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกกล่าวหาในความผิดฐานดังกล่าว ตามขั้นตอนของกฎหมายแล้วออกคำสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ได้ดำเนินการสอบสวนใหม่ต่อไป เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอน วิธีการและกระบวนการสอบสวนวินัยตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ แต่กลับอาศัยรายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้วพิจารณามีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีผลความผิดจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการมติคณะรัฐมนตรีและนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓

/วรรคสาม...

วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

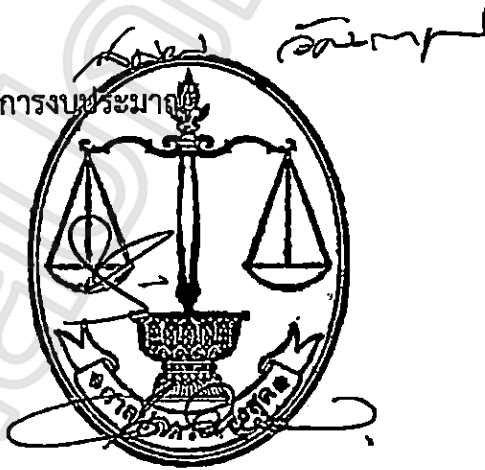
พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ทั้งนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งดังกล่าว โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับ แนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการ คืบคลานสิทธิประโยชน์ที่ฟังได้รับตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้แก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่น นอกจากนี้ ให้ยก

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุสรณ์ ธีระภัทรานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิชัย พจนโพธา

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๙๑/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๑๐/๒๕๖๕

ศาลปกครองสูงสุด

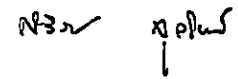
วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

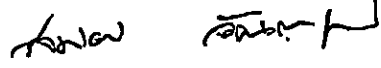
ระหว่าง

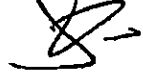
{	นายอภิชาติ เมาวงษ์	ผู้ฟ้องคดี
	คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี ที่ ๑	
	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒	
	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

ด้วยคดีนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองไฮ ที่ ๒๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ทั้งนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าว โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า ให้ผู้มีอำนาจ ตามกฎหมายดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ที่พึงได้รับตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง ให้แก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก แต่เนื่องจากมีข้อผิดพลาดหรือผิดพลาดเล็กน้อย ในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด และการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือผิดพลาดเล็กน้อย ไม่เป็นการกลับหรือแก้คำวินิจฉัยในคำพิพากษาเดิม จึงอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๔๕ ประกอบกับข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้แก้ไขเพิ่มเติมคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคดีนี้ ในส่วนของชื่อผู้ฟ้องคดี ในหน้าที่ ๑ จากเดิม “นายอภิชาติ” เป็น “นายอภิชาติ”

ทั้งนี้ ห้ามมิให้คัดสำเนาคำพิพากษาคดีนี้ เว้นแต่จะได้คัดสำเนาคำสั่งแก้ไขเพิ่มเติม นี้รวมไปด้วย และให้แนบสำเนาคำสั่งแก้ไขเพิ่มเติมนี้ประกอบสำเนาคำพิพากษาคดีนี้ทุกครั้ง ที่มีการอ้างถึง และให้แจ้งคู่กรณีและศาลปกครองอุดรธานีทราบ

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์ ตุลาการเจ้าของสำนวน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ ตุลาการหัวหน้าคณะ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุสรณ์ ธีระภัทรานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด